

Šesť návštev Matky z neba

DRUHÉ ZJAVENIE – 13. jún 1917

„Áno, Hyacintu a Františka si skoro vezmem do neba, ale ty zostaneš ešte nejaký čas tu na zemi. Ježiš chce, aby ho ľudia poznali a milovali a ty mu máš pri tom pomáhať. Chce zaviesť vo svete úctu k môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“

Po tom, čo sme sa s Hyacintou, Františkom a ostatnými prítomnými domodlili ruženec, zbadali sme opäť obraz blížiaceho sa svetla /ktoré sme nazývali bleskom/. Potom sa objavila nad dubom Panna Mária, tak isto ako v máji.

„Čo si odo mňa prajete?“ – opýtala som sa. „Prajem si, aby ste sem prišli nasledujúci mesiac trinásteho, aby ste sa modlili každý deň ruženec a naučili sa čítať. Potom vám poviem, čo chcem.“

Prosila som o uzdravenie jedného chorého. „Ak sa obráti, uzdraví sa v tomto roku.“ „Chcela by som vás poprosiť, aby ste nás vzali do neba.“

„Áno, Hyacintu a Františka si tam skoro vezmem, ale ty zostaneš ešte nejaký čas tu na zemi. Ježiš chce, aby ho ľudia poznali a milovali, a ty mu máš pri tom pomáhať. Chce zaviesť vo svete úctu k môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“

„Zostanem tu sama?“ – spýtala som sa smutne. „Nie, dieťa! Bolí ťa to veľmi? Nestrácaj odvahu. Nikdy ťa neopustím, moje Nepoškvrnené Srdce bude tvojím útočiskom a cestou, ktorá ťa povedie k Bohu.“ Pri týchto posledných slovách

otvorila ruky a zaliala nás znovu odrazom onej nesmiernej žiary, v ktorej sme sa videli ako ponorení v Bohu. Hyacinta a František stáli v onej časti žiary, ktorá sa dvíhala k nebu, a ja v tej, ktorá sa rozlievala po zemi. Pred pravou dľaňou Panny Márie bolo srdce ovinuté trnám, ktoré ho akoby prebodávalo. Pochopila som, že je to Máriino Nepoškvrnené Srdce. Zraňované ľudskými hriechmi, a že si praje odčinenie tých vín.

Vo farnosti

V piatok 13. októbra sme si pripomenuli 100-té výročie posledného Fatimského zjavenia. Modlitbou bolestného ruženca a spevmi sme pozdravili Pannu Máriu a prosili ju o vyprosenie milostí pre našu farnosť. Zaiste Panna Mária mala radosť z hojnej účasti veriacich.

BOŽÍ RYTIER

Informačný týždenník Rímskokatolíckej farnosti sv. Martina Radatice

22.10. 2017, ročník XIII., č.43, bozirytier1@gmail.com

29. Nedel'a v cezročnom období

Vzdávajme Pánovi slávu a česť

„Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu“ /Mt 22,21/.

Otázkou, či je v súlade so zákonom platiť daň cisárovi, nachystali farizeji Ježišovi pascu. Ak by povedal nie, označili by ho za rebela a za hrozbu pre Rimanov. Ak by povedal áno, označili by ho za kolaboranta spolupracujúceho s utláčateľským režimom Rímskej ríše. Ježiš túto ich lešť prekukol /Mt 22,18/. Namiesto toho, aby sa chytil do pasce, dal im jednoduchú, no pritom hlbokú odpoveď – takú, ktorá v nás vyvoláva ďalšiu otázku: Na čej strane stojím?

Do toho, „čo je Božie“, patrí všetko stvorenie: rastliny a zvieratá zeme, nebeské hviezdy, more a všetko, čo je v ňom. A, samozrejme, jeho ľud – teda my všetci. Tým, že mesiac odráža svetlo a hviezdy žiaria, tým, že vtáky spievajú a stromy kvitnú, vzdávajú Bohu slávu. O čo viac by sme teda mali Bohu slávu a česť vzdávať my, ktorí sme korunou celého Božieho stvorenia? Ako však máme „dať Bohu, čo je Božie“?

Tak, že ho budeme uctievať, plniť jeho prikázania a starať sa o jeho milovaných. A čo dávať cisárovi? Znamená to, že máme platiť dane, aby polícia udržiavala pokoj, stavali sa diaľnice a vyplácali sa dôchodky? Áno, presne tak, no ešte oveľa viac. Pretože to, čo „dávame Bohu“ by malo ovplyvňovať to, čo „dávame cisárovi“. Malo by nás to podnietiť k hľadaniu možností pomoci chudobným a bezdomovcom, malo by nás to inšpirovať k návšteve chorých, starých či osamelých. Malo by nás to viesť k postupnému pretváraní našich miest a obcí. Malo by nás to podnietiť k starostlivosti o ľudí, nielen k plateniu daní.

Čo teda môžeš dnes urobiť pre „cisára“?

„Tu som, Pane. Uč ma, ako môžem meniť svoj kúsok sveta.“